

MARTA KOWALCZUK-WAŁĘDZIAK
Uniwersytet w Białymstoku

NA MAŁY JUBILEUSZ „PAREZJI”

W czerwcu 2016 roku ukazał się 5 numer półrocznika „Parezja. Czasopismo Forum Młodych Pedagogów przy Komitecie Nauk Pedagogicznych PAN” (dalej: „Parezja”) wydawanego przez Wydział Pedagogiki i Psychologii Uniwersytetu w Białymstoku. Czasopismo jest redagowane w wersji papierowej (wersja pierwotna) oraz w wersji elektronicznej. I chociaż 5 numerów to jubileusz niewielki, ale od strony dokonań już (!) wart odnotowania.

1. Przede wszystkim nie do przecenienia jest oryginalna koncepcja czasopisma stanowiącego forum wypowiedzi dla młodych badaczy zajmujących się szeroko rozumianą edukacją. Przy czym te wypowiedzi – jak podkreślają redaktorzy czasopisma – „są głosem w trybie parezji – szczerym, krytycznym i otwartym na ryzyko zaangażowania w sprawę edukacji i jej szeroko rozumianych kontekstów”. Struktura czasopisma obejmuje 5 działów: „Studia i eseje”, „Na nasze zaproszenie”, „Z warsztatu badawczego”, „Studium recenzyjne”, „Z życia naukowego młodych pedagogów”. Ponadto każdy numer jest opatrzony obszerną „Notą od redakcji” stanowiącą swoistego rodzaju wprowadzenie w problematykę danego numeru. Taka struktura czasopisma czyni je miejscem nie tylko publikowania, ale też animowania życia naukowego młodych pedagogów.
2. Każdy numer „Parezji” jest sprofilowany wokół jednej kategorii tematycznej. Trzeba mocno wyartykułować, że kategorie te dotyczą bardzo ważnych problemów (we) współczesnej edukacji, aczkolwiek dość często marginalizowanych, trywializowanych w szerszym dyskursie naukowo-pedagogicznym, politycznym czy społecznym. Co więcej, niektóre kwestie poruszane na łamach „Parezji”, jak np. nieposłuszeństwo czy upokorzenie, są w niektórych kręgach uznawane nawet za niewygodne, a mówienie o nich – za niepoprawne. Z tym większym uznaniem przyjąć trzeba odwagę publikujących tu młodych pedagogów, którzy próbują obnażyć mechanizmy ich działania.
3. Z drugiej jednak strony można by sądzić, że osadzenie formuły czasopisma w parezjastycznej przestrzeni dyskursywnej naraża je na niebezpieczeństwo krytykanctwa, prostego i bezmyślnego negowania zastanej rzeczywistości. Nie w przypadku Parezji! Mimo że teksty tu zamieszczane są pisane z często dość odległych perspektyw teoretyczno-metodologicznych, to w przypadku

każdego numeru tworzą zaskakująco spójną całość przynoszącą rzeczowy, solidny i wieloaspektowy ogląd wybranych fragmentów rzeczywistości edukacyjnej. Przy czym autorzy studiów, esejów czy artykułów badawczych publikowanych na łamach „Parezi” nie tylko chłodnym spojrzeniem filtrują zjawiska i procesy edukacyjne, odsłaniając przez to różne ich niedomagania, bolączki czy utyskiwania, ale także sygnalizują sposoby ich naprawiania, redukcowania bądź eliminowania. A zatem mamy tu do czynienia z krytyką, ale w konstruktywnym jej wydaniu.

4. Jednakże nie sama tematyka/problematyka poszczególnych numerów „Parezi” jest tu godna podkreślenia. Na szczególną uwagę zasługuje zawartość treściowa/merytoryczna poszczególnych tekstów, co jest niewątpliwą zasługą recenzentów czasopisma. Artykuły zamieszczane na łamach „Parezi” mają silną podbudowę teoretyczną, metodologiczną, prezentują wyniki badań prowadzonych przez autorów, co czyni czasopismo stosownym źródłem wiedzy o współczesnej rzeczywistości edukacyjnej.
5. Zwyczajło się mawiać, że markę tworzą ludzie. Tak samo jest w przypadku „Parezi”. Zarówno w redakcji, jak i w radzie naukowej czasopisma zasiadają znakomici reprezentanci nauk pedagogicznych dbający o kształt i rangę czasopisma. W skład aktualnej redakcji wchodzi: Alicja Korzeniecka-Bondar (Uniwersytet w Białymstoku) – redaktor naczelna; Ewa Bochno (Uniwersytet Zielonogórski) – zastępca redaktor naczelnej; Bożena Tołwińska, Katarzyna Szorc (Uniwersytet w Białymstoku) – sekretarze redakcji; Maksymilian Chutorzański (Uniwersytet Szczeciński), Przemysław Paweł Grzybowski (Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy) – członkowie zespołu. O profilu pisma decyduje Rada Naukowa w składzie: prof. dr hab. Maria Czerepaniak-Walczak (Uniwersytet Szczeciński, Szczecin), prof. dr hab. Maria Dudzikowa (Uniwersytet im. Adama Mickiewicza, Poznań), prof. dr hab. Dorota Klus-Stańska (Uniwersytet Gdański, Gdańsk), prof. dr hab. Jerzy Nikitorowicz (Uniwersytet w Białymstoku, Białystok), prof. dr hab. Bogusław Śliwerski (Uniwersytet Łódzki, Akademia Pedagogiki Specjalnej, Warszawa), prof. PhDr. Bronisława Kasáčová (Uniwersytet Mateja Bela, Bańska Bystrzyca, Słowacja), Assoc. prof. PhD. Otilia Clipa (Stefan cel Mare University Suceava, Suceava, Rumunia), Assoc. prof. PhD. Ineta Helmane (Riga Teacher Training and Educational Management Academy, Ryga, Łotwa), Doc. PaedDr. Radmila Burkovičová, Ph.D. (Ostrawski Uniwersytet w Ostrawie, Czechy), doc. Nadežda Leonyuk (Państwowy Uniwersytet Brzeski im. A.S.Puszki, Brześć, Białoruś), dr Urszula Markowska-Manista (Akademia Pedagogiki Specjalnej, Warszawa), dr Jacek Moroz (Uniwersytet Szczeciński, Szczecin). Do 2016 Radę Naukową współtworzyła także prof. dr hab. Elżbieta Tarkowska.
6. Wydawanie czasopisma jest niewątpliwie dużym wyzwaniem organizacyjnym, merytorycznym i etycznym. Doceniając trud i wysiłek członków redakcji i Rady Naukowej „Parezi” w tworzenie tej niepowtarzalnej parezjastyczno-naukowej przestrzeni publikacyjnej, życzyć należy stabilnej pozycji na

rynku prasy pedagogicznej, kolejnych jubileuszy oraz rosnącego grona czytelników skłonnych nie tylko do biernej recepcji treści w niej zawartych, ale także do podejmowania na jej łamach polemiki z autorami artykułów. Tylko wtedy czasopismo to będzie mogło stać się rzeczywistym ruchem parezjastów – dyskutantów zaangażowanych w sprawy edukacji.